

Неусѣтно съмъ задрѣмалъ. Кжси минути на полубудно състояние съ чести, плахи потрепвания. Гледамъ часовника — дванайсетъ. Бавно, много бавно върви времето. Но сега е най-невѣроятнo време за нощна атака. И при тая мисълъ изведнѣжъ ме обзема неудържима тревога и безпокойствие. Струва ми се, че най-недобросъвѣстно сме напуснали работата си, че вѣнъ, — одето поглежда само мракътъ на нощта и се чува плисъкътъ на дѣжда, вѣнъ всички дълбоко, непробудно сж заспали. А тѣ може би сж вече близо, идатъ безшумно, дебнатъ тихо въ мрака съ затаенъ дѣхъ, съ разпалени очи. Близо до самата землянка се чува хъркане. Това сж ординарцитѣ отъ взводоветѣ. Трѣбва да се събудятъ и да се пратятъ въ окопитѣ. Тѣ спятъ тѣй дълбоко и спокойно, и азъ чувствувамъ истинска болка, че ще прекжсна тоя сладъкъ сънь.

— Биньо! Биньо!

Чувамъ сънливо и болезнено мърморене на човѣкъ, който прави усилия да се откжсне отъ сладостната власт на съня.

— Биньо!

— Азъ, господинъ подпоручикъ...

Той вече е буденъ и въ гласа му звучи безропотна готовность и искрена послушность. Да, нищо, че го будятъ тѣй неочаквано. Служба, война е.